

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΥΣΤΟΥ 1879. — ΑΡΙΘ. 128.

Τό Δελτέον διδοταί θωράκιν πρός τοὺς συνθρα-
μμάτις τῆς Ματίας ἀπό τὴν ἡμέρα τῆς πληγωμῆς
τῆς υπνοδρομῆς τῶν. Αἱ τούς μὲν τοιούτους τιμάτας
τηνούσιες: Ἐγ γάρ οὐδεποτέ φρ., αἱ, εἰ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. δι,
αἱ τῇ ἀλλοδαπᾷ φρ. ζ. — Προηγούμενα φύλλα πω-
λεύναται πρὸς λεπτά Β. Ζ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

1823. Επίτοικος Έπιδοτος κατά κυριακήν, "Βρογχός Δ'. Τόμος Η', 19 Ιωνούετου 1879. Άριθμ. 100 (138). Δεκτός 0. Αθηναϊσι, γραφίσιον τῆς" Επιταγής, δόδος Σταδίου, δρόμο 0, 4", σ. 20. Ήπιειχθύμενα: Σφραγής της δημογερουντες Μηλίου ἐπὶ διανοστάσεως. — Επιστολαὶ ἐκ Βερολίνου. — Οἱ Ἀγγλικὴ διστονιμὰ καὶ ἡ συνοικία τῶν εἰλεπτῶν. — Οἱ Λέπραις ἐν Ἰνδίᾳ — Επορταὶ ἐν Ναούσ. — Μουσικὸν τέρας. — Αθηναϊκαὶ ἐπιστολαὶ. — Ηγύραις ἥσικαλ τοῦ δουκᾶς Δελλα—Ροσσούνιος. — Δάνειον πνεῦμα. — Αλεξίεια, — Σημειώσεις. — Πλατανάριον καθ' ἔβδομάδα.

1824. Πολεμική Γεωγραφία. Πρός χρήσιμην τῶν γυ-
ναιώνιων, συντεκυθέσσαν ὑπὸ Μαργαρίτου Αἵμητσα. Μίσρος δεύτερον. Γεωγραφία πάντων τῶν μερῶν τῆς γῆς
πάλιν τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Ἐν Ἀιγαίων τυπογρα-
φείῳ ὦ Παλαιόνδε 1879. πλ. 6.-7.-8.-9.-10.

[Τ]ης γεωγραφίας ταύτης πέριου έξεδθη τὸ α'. μέρος πεπλανεύμαντος τὴν γεωγραφίαν τῆς Ἑλληνικῆς Σερρονήσου καὶ ἑταῖρον. Ἐν τῷ τανῦν ἐκδοθέντι περιλαμβάνονται αἱ λοιπαὶ γώραι τῆς Ἕπιρός καὶ αἱ λοιπαὶ ἡπειροι. Οὐ κύνος· διημιτας διὰ τοῦ τόμου τούτου συγεπλήρωσε ἔργον περὶ ἕσται τὸ μόνον κράτιστον εἰς τὴν παρ' ἡμῖν γωγαλάνουσαν διδασκαλίαν τῆς γεωγραφίας ἐν τοῖς γρυνασίοις καὶ διδηγόνος διάλογος εἰς πάντα θέλοντα νὰ συμβουλευθῇ ἐκτελεῖ γεωγραφεύδη ἀγγειόδιον.]

1825 Έτι τῷ ἀνάρφ θαυμάτῳ ἐμνεοῦν ποιητοῦ Ἀρ-
τεστέλλους Παλαιωρέτου τελευτήσαντος τὴν 24 Ιουλίου
1879. Τύποις Γ. Χριστοδούλοπόδου. 8^η, σ. 21. [Περιε-
χόμενα: Τοῦ μηδέτα τοῦ ὁριστήσαντος Παλαιωρίου ὑπὸ^α
Ἄ. Γ. — Υἱοφορία δημοτικῶν Σωματιδίου Λευκάδων.
— Λόγος ἀρχοντησίας ὑπὸ τοῦ διεγήγρου Γεωργίου Στεφανί-
ση. — Λόγος ὑπὸ δικηγόρου Σενοφώντος Τούμπα. — Λό-
γος ὑπὸ I. N. Σταυρατέλου, συγδάρχου. — Ἐπικηδειος ὑπὸ^α
Σ. Καββαδίου, δικηγόρου. — Λόγος ὑπὸ Δημοσθένους Κα-
ραϊσση, εἰσαγγελέας Πρωτοδικῶν. — Κατάθεσις στεφάνου ὑπὸ^α
Ιωάννου Ανδρέου. Βλαντ.]

1820. Αγοράσθαι τοῦ Συλλόγου «Άδελφότητος τῶν Τη-
ίων», ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 29. Απρι-
λίου 1870 δότι τοῦ τακτικοῦ αὐτοῦ προϊδρου Α. Κορνέλιου.
Ιεράδος τρίτη 1878-1870. Λίμνησσα, ἐκ του τυπογράφου
τῆς Φιλοκαλίας τοῦ 1870. Βαθ. σ. 14.

τεκνά
Καλού-
σα θέ-
τον με-
την ε-

1827, 8vo., p. 14.

1827. "Απαντά τὰ φιλολογικά Ἀλεξανδρου Ρίζου τοῦ Ργυναβδοῦ. Παρόρθρα τῶνος ε'. Μεταφρασίς νεωτέρων δρα-
στών (Νίκαιαν διαφέρει, δραματικὸν ποίημα τοῦ Γοτθή Εφρ. Λέσσιου. Μετάφρασις. "Ἐν Ἀθήναις, τόποις Ἐλληνικῆς.
Αἰγαίου περιοχῆς. 1827, 8vo., p. 418, δο. 2. II.

1828. Historische Bilder. I. Andronik Co-
mmissario per S. L. Rosenberg, Leipzig, 1828.

1829. Geschichte des Königreichs Pontos von Eduard Meyer, Dr. phil., Privatdozenten der allgemeinen geschichte an der Universität Leipzig. Leipzig.

1830. Γαληνός, "Βιος Α", δρ. 82. 'Εν Αθήναις. Πειραιώδη μενα: Περὶ ἡλεκτρικῆς ἐκιδράσεως πόρρωθεν γένο-
λέγης. — 'Ενδημικαὶ τινες νόσοι τῆς νήσου Σπετσῶν. Α'.
Περὶ τοῦ πόνου. — Περὶ κοιλιακῆς φυλαφῆσεως καὶ τοῦ
οἴζωτον, χειρισμῶν μεταχοηματισμοῦ. — Θεραπεία τῶν
τηνευρυσμάτων διὰ τοῦ ἡλεκτροβελονισμοῦ καὶ ἀκιδοθελονι-
σμοῦ. — Χειρισμοῖς τοῦ Καρκίνου. — Παγκαλού.

μερού. — Απαρουργήτη πετρώσια των ιερώδων.
1831. «Αθηναίος.» Ήν «Αθηναίος, έτος δ', άρ. 15. Πε-
ριεχόμενα: Πώς είλε δόσοδος περιήγησης περιουσίων. — Τό-
ποι απονήκειν. — Ο λόρδος Τσελτάρεβόρ. — Ο βαρώνος Ρόθαιλδ.
— Ο άγιος δεσπόσιος. — Κρίσεις ἐπὶ τοῦ συγγράμματος Μ.
Σεΐλαντ. — Η πολιτική τῆς Ελλάδος καὶ ἡ ἐπενδύσασις
τοῦ 1878. — Οικονομικοὶ χαρακτήρες. — Ποικιλία. — Βλωποῖς,
γελάτι καὶ δραγύνη. — Αγνώστη.

εν τῇ ἁρτίως ἐκδοθείσῃ Κυανῷ Βίζλῳ τοῦ λογοθέαντος ἑρ-
κοῦ· Ἐπιμελητηρίου, γράφει ἡ Κλειώ, διάρχει σπου-
δεῖσις τοῦ προξενού Βίλικη περὶ τοῦ ἐμπορίου Τρα-
νιτοῦ, καὶ τῶν περιχώρων, ἐμπεδούσα τὴν ἀλήθειαν
ἀλήτων ἐνὸς τῶν ἀργαλέων Ἑλλήνων οὐγραφάσαν. Εν τῇ
δέσαις διηγεῖται δὲ Ξενοφόν, ὃς πολλοὶ τῶν στρατε-
αντῶν εἰχον δισενήση γενούμενοι μέλι ἄγριον ἐκ τῶν
ἀδών τῆς Γραπτικοῦντος. Κατὰ τὸν βρεττανὸν πρόξενον
οὐσούσι καὶ σψιερουν αὐτῷ μυριάδες μιλισσῶν, ἀλλ' οὐ-
οδέποτε γενούται τοῦ γλυκοτάτων αἴτων μέλιτος. Ο-
ντοῦ τοῦτο ἔξ ἀγνοίας πάσχει κεφαλαλγίαν καὶ κρεπτον,
οὕτωι ἐπὶ πολλάς ἥμερας, ἔνιοτε δὲ καὶ ἀποθνήσκει. Ή-
σσοτροφίᾳ περιμέλαται ἐν ταῖς ἐπερχόμεναις τοῦ Πόντου
ν χάριν τοῦ ιπτροῦ. Ἐπιβλαβές, δὲ καθοτατοι τοι μέλι
τον τῶν αὐτόθι φυομένων ἀναρίθμων δηλητηρίων βατα-
ῶν εἰ μέλισσαν ἔκμετάν τας τε μελιτούχους ἀνθηλα;
τὸ δηλητηρίου.

Οἱ ίν Βενετία διάσημος ποιῆτης Βίκτωρ Σαλμήνης, οὗ
φαραντικά ήργα εἶναι ἐκ τῶν ἀριστῶν προϊόντων τῆς Ἰτα-
λίας φιλολογίας, ὑδηραύλεσσον. Ιν τῷ «Καιρῷ» τῆς Βενε-
τοράσσηλου γένους Ἐλλάδος διατριβήν.

Ἐν τῷ ἁνάγκαιῳ ἔκδοθέντι νῦν τεθύνει τῶν πανομοι-

περιστατικής, ούτοις τοις πάντας τοις καθημερινούς
πάντα δημοσιευμένους υπό την έναστρην «Γραφο-
τεικής Βιβλιοτέχνης», δημοσιεύεται καὶ τανακτικούπον
πατήρου τοῦ περιέχοντος τὸν υπὲρ Διαδρόμου λόγον
περίπερθου διηγερμένον κατὰ τὸν Β' ή Γ'. Χ. εἰώνω,
«Δριτοτέλους τῆς ήδη Μελετικῶν ἀρμόστατης βολιο-
ς, γεγράμμενον κατὰ τὸν Λ' αἰώνα π. Χ. καὶ ἐλλαγῆ
εἰς Ἀλληλιανά κωδικά.

Πολὺς ἔγνετο ἐσχάτως λόγις· πρὸ τοῦ βιβλίου, εἰ φίσαις τὰς μελέτας, του ἐπὶ τῆς ἀλλαντικῆς γένωσσεν, εἰ λαβανῶν δὲ Γάλλος, πρόδενος κ. Αύγουστος Δοζάνη, αὐτὸς δὲ ἐνάλυσε τοῦ συγγράμματος ἐπιμυστεύθη καὶ ἐν Πιέρρῳ. Τὸ βιβλίον τούτο, διοδήλων εἰς τὰν διαγωγὴν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας ἔνυξε τοῦ γλωσσολογίας.

Ἐκ τοῦ κόρητος Βίκτωρος Folliot de Crenneville, ήντος τῆς Λεστερίας ἐν Συβρηνῃ, ἐξεδόθη ἵσχαττας γερμα-
σπουδαῖς συγγραφὴ ἐπιγραφομένη «Il νήσος Κύπρος:
ἡ ομηρινὴ αἰτίη μορφὴ, ἀλλ' θυντηριαῖς καὶ οἰκονο-
ματικαῖς καταστάσεις.» Ο συγγραφεὺς ἦγε φίλος τῆς
Δέλταντος, της πετρώδεις αγρού, τοῦ 1870.

Ους επιτοκίους, ας μετασχηματίσουμε τόπο; Το έγινε.
Ους δυτικεύοντας τον ίδιον Παρισίοις έγραψεν γραφικού
ωνισμού, γράφει ότι «Παρασάσθη», τον έπονο μαζικέμπον
·Ρώμης, καθίστη διαρρευόμενος άποστελλεται εἰς
την προς συμπλήρωσην των καλλιτεχνικών αυτού σκον-
είχων δικαιολόγησης διά των χριστών ήν τών συγχρη-
τάτων ιπποσόδιων της Ελληνικῆς Ιστορίας δὲν τῶν έν
ευραίσκει ναὶ δὲ τοῦ. Ποσειδώνος θάνατος τοῦ Δημο-
νούς. Οἱ διαγνωμοθερμείνοντες ωφελούν νὰ παραστήσασι
μέγαν φήτορα δημαρχίουν ὑπὸ τοῦ διηλητηροῦ κατὰ
μέρικην τούτων στρατιωτῶν τοῦ Ἀντιπάτρου καθ' ἡν στιγ-
μὸν οποκριτής Ἀρχίλεα φωνεύει καταρωκιώμενος αὐτοῦ
δι φωνομένη διανωδόρι. Οἱ ἀποδιδόντες εἰς τὸν ἄγινα
δέκα, ἔβρασθεν δὴ τὸ ιργον τοῦ κ. Γραμμοτ., Θεωρη-
τικούταντος τόπουν τόπον λέλλουν.

παντερού πάντων των αλλαγών.
Ἐγ "Μανάχων ὑπάρχει πρὸς τὸνος εἰδειθῆς καὶ λίτιτης,
ἢ "Βεβίστης", ἐν ᾧ παντεγμένων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς
ἔξτειθησαν. περὶ τὸς 2500 εἰκόνων καὶ διλλαΐῳ ἔργῳ
τειχίκαι καὶ ἀρχιτεκτονίκαι. Τὴν "Εὐλλήδα ἐκπροσωποῦ-
σα τὸν διακεκριμένων γυμνάρων λόρδον καὶ Γενικήν
ἐπικέντρες ἐπωνύμωνται πολὺ διπλὸν τοῦ γερμανικοῦ τόπουν,
τῆς εἰκόνος τοῦ κ. Γελζή λάγει ἡ "Γενική "Εφεμερίς"
ἴνε, ἡ σ. ο πονδαὶ τοτέρα τῶν ἀλληγορικῶν ει-
δῶν τῆς νέας γερμανικῆς σχολῆς.
Ἀπό τούς νεαίς γερμανικής σχολῆς.

καὶ τίνας χρόνου εἰσιν οὐδέποτε πάντας
οἱ δευτεροβάθμοι, ἐφημερές δὲ τὸν τίτλον «Ποστός Ἀνα-
τολής». ἡς κάριος σπασθεὶς εἶναι νὰ καταδεῖξῃ εἰς τὸν ἐν τῇ
τολή γριεστανικούς λαοὺς δηπότων ἀναγκαῖα καθίσταται
ὅς ἐλλήλους ἀγάπη, εἰρήνη καὶ δρόμοις: «Ἐν τῇ Ἐφε-
σῷ τιθεῖται κατεχαρτίης πραγματεία τοῦ φιλελληνικῶν τάπανος
Ἀγγελλέται, η ἔκδοσις τῶν ἐπομένων σπουδαίων συγ-

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΤΕΣΣ.

Πόθεν ὀγκοράσθη Παρυοφύλλι; τὸ γνωστὸν δέρματινον καν δέπλων;

ΤΕΣΣ.

Τρίς ἄνθρωποι είχον δριβαδὸν τινα εἰκοσιφράγκων. Ὁ πρῶτος ήδωσεν εἰς τοὺς ἔπειρους δύο, ἐν τοῖς ἑδικῶν τοις εἰκοσιφράγκων, οὐλλα τόσα, δοσ ἔπαιστος είχεν. Ὁ δεύτερος ἐπρέψεν ἔκαλοβάνως τὸ αὐτὸν πρός τοὺς ἔπειρους δύο. Τέλος ὁ τρίτος ἐπρέψει καὶ αὐτὸς τὸ τέλον. Διὰ τῆς διανομῆς ταῦτης ἔπαιστος ἐλαύνει Β αἰκοσιφράγκων.

Πόροι εἰκοσιθραγκαί είχεν ἔπαιστος ήν ἀρχῆ;

ΤΕΣΣ.

Θέλουν ἐπὶ τῶν κατωτέρω κενῆν τετραγωνιδίων τοὺς δριβαδὸν 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23 καὶ 24 οὗτοις, ὅπερ ἔχει ἔμβολη τις ὅλους τοὺς ἐν τῷ τετραγωνῷ δριβαδούς, οἱ διάφοροι δέρματινοι, καθήτων;

ΤΕΣΣ.

ταῦτα, δριζοντίων καὶ διαγωνίων, νῦν δοντιν εἰς αὐταῖς.

2				
	19			
		25		
			13	
				0

ΤΕΣΣ.

Εἶμαι κόρης, Ἀν μὲ λασηρή,
Ο νεκρός; Ο ἀναστοῦμεν.
Ἄλλα πον νὰ μὲ κρατήγη!
Εἴδης πάλιν οὐχ καθώ.

φε.

ΤΕΣΣ.

Mot carré.

Τέ ληγή δημητραία με φραγκατά.
Carré je suis, et d'aventure
Aù grand complet, car en tous sens
Vous pouvez bien sans contre-sens
Me retourner, je vous l'assure.

Quatre mots forment mon bulin,
Un en grec et trois en latin,
Si vous retournez le deuxième,
Vous formerez le troisième;
En renversant mon premier,
Vous trouverez mon dernier.

Que disent-ils? En mon premier je vois
Le nom d'une ville fameuse;
— Mon second partie d'autrefois;
— Mon troisième est la bourse gardo heureuse
Où l'on trouve jadis
Les superbes débris
D'une déesse aimable
Dont mon dernier est le fils redoutable.

ΤΕΣΣ.
Sur mes six pieds je vais par les chemins;
Retournez-les: j'ombrage les jardins.

ΤΕΣΣ.

Ἐίμαι υἷος, εἰς ἡγετέα γεννηθεὶς τὸ πρῶτον φῶν;
Ἐπειδὴν δὲ καὶ δύο τοὺς ἔπειρους ἔπειρος εἰς τοὺς τρόπους.
Ἀν τὸ δέκατον μου δὲ κόφρος καὶ ἄντες ἀποτελεῖταις στήσεσθαι,
Ἐπομένων, δραῖον ἄνθος; εὖθες τότε δὲ παπανεψήσῃς;
Ἐὰν δὲ τῆς γῆς τὸ δέκατον εἰς τὴν θέσιν του διῆγεταις
καὶ ἔπειρον τὴν προσογκήν σου εἰς τὴν κεφαλήν μου στήσῃς
καὶ μὲ τοὺς δημιουργούς τούς δρόμους πάραστα οὐ μὲ ἀφίσῃς.

ΤΕΣΣ.

Διέφωνον ἀντινυμέτοις ἄνευ κράνους σ' ἐνθυμίζω,
Κρανοφόρος δὲ τὴν δύνην τοῦ παγδέα ὅλου στολίζω,
Καὶ εἰς μορφὴν γυναικὸς ὀπαῖς τὸν λαμπρὸν μου ἔδης θρόνον,
Ἐπειδὴν φρικῶδη ἐνθυμεῖσταις δρχαῖν χρόνον.

ΤΕΣΣ.
Εἰς τὴν φάγιν τετραπλόδων καθ' ἔκαστην μὲ τηρεῖς.
Ἄλλον ἡγεωτερικούμενον
Καὶ ἀνετραφματισμένον
Εἰς τὰς χεῖρας ἐμπολέμων βλέπεις με καὶ διορέσε.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΕΣΣ. Παρ' Ὁμήρῳ (Il. Δ' στ. 412) εθρίσκεται ἡ λέξις τέ τε καὶ σημαντικότερον φιλοσοφοντική προσφένησιν πρὸς προσθυέρων ἐν γένει = μετάρποτο. Ἐν τῇ λατινικῇ ἔχομεν ἡ πατρὸς τὴν συγγενῆ λέξιν ταῖς. Ὁ Οὐλάρβων λέγει διὰ τὰ παιδία ἀνοράκους τὰς μὲν πατέρων ταῖς, τὰς δὲ-πατέρων παιώνια. Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει διὸ προσφίνησις λόγῳ προς πατέρα τὸ πά πα πα (παπά πα φίλε) = μεταπτέρ. Ἡν τῆς λατινικῆς λέξεως ταῖς προῦλθε τὸ κατέτερον τὰ ταῖς. Ἰδού δὲ τὶ δηγαγινόστω ἐν τῷ γ' ἰόρῳ (σελ. 82 καὶ 85) τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» τοῦ μακαρίου Σ. Βαυαρίου: «Ταὶ τὰς τῆς Ποζαντινῆς Ἀλλῆς ἥτον, φαίνεται (τουλάχιστον ἐπὶ θεοδόρου τοῦ λασαρέως), δικαλούμενος ἀργήτερα Πασιλεοπάτωρ, τίτλος τιμητικῆς μάλλον, διεδρεινός σπανίως καὶ κατ' ἔξαρσιν. Τόσον δὲ συναγκαῖον θεωρεῖτο τὸ πρόσωπον τοῦ Τατά ἐν τῇ Λέλη, διότι Μιγανῆλ ο Παλαιολόγος διαγρεθεῖς βασιλεὺς τῶν οὐλίν αὐτοῦ λιθρονύμον τὸν πρεσβύτερον, οὐαὶ τὰς βασιλείας αὐτῶν πρὸς τὸ μεγαλειότερον ἀποτέλεσαι, ἔταξε τούτην καὶ τρίτην ὁρούν, τὴν Ἱηγερόνην, τὴν Ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὸν Τατά της Λέλης αὐτοῦ». ἐξ ἀνταφαινεται δὲ διάφορατεκνά οὐδετέρων ἀνδρογυνίων καὶ πρὸς τὸν νῦν Κεαγιάν τῶν Σουλτανιδῶν. — Η λέξις Τατά ἔνει θωποτική, διδομένη συνυθίσις ὑπὸ παιδίσκων πρὸς πατέρα, καθὼς καὶ σημαρον ὁ Σουλτάνος ὀνομάζει, φιλοσοφοντικός τὸν Βεζίρη τού τοις καθὼς καὶ τὸν Κυριλλόρ-ἄγνων Λαζαρόν (πανδαγνύόν). Λαζαρά, διό εἴστι τις κατά τούς ληστέρων: Το Κεμί ταῖς, οὐχ ἔχομεν πατέρα = τῷ Τεκμήριῳ τοῦ Λαζαρίου (τατ. μαντικήν), γνωστόν. «Διλλοί φρεσκωταί περ τοῦ Λαζαρά. Πάτερον πελασγική ἔστιν ἡ λέξις = τῷ νῦν διλβανικῇ λαλεῖ, η τουρκική η... Πάντως τὸ λαλεῖ μαρτρόν.

τὸ λατινικόν ταῖς προῦλθεν ἐν τῶν Ἑλληνοπλαστικῶν, η ταῖς τοῦ λατίνου.
Ἐπίσημα, τῷ 16 Αἰγαίου 1870.

ΠΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Ἄδεινα μὲν, οἰμεῖ; τὰ νήπια, κατὰ κλητικὴν λέγουν τά τα, αἱ δὲ μητέρες πρὸς τὰ νήπια λέγουν: ή τα ταῖς, νά δε τατάς. Τὰ τοιαῦτα τῇ γλώσσῃς τῶν νηπιῶν τατάς, τάττε, & τα, κατὰ γ' ἐμέ, Πρύγια Πελασγικά εἰσι, σωζόμενα ἐν τῇ ἀλβανικῇ (Ατ = πατήρ, ταῖς = πάτερ, ταῖα δὲ πατήρ μου, οὐ αἱ δε πατήρ σου κατ.). Πολλάκις οι ναῦται μοι λέγουν: Το Κεμί ταῖς, οὐχ ἔχομεν πατέρα = τῷ Τεκμήριῳ τοῦ Λαζαρίου, γνωστόν. «Διλλοί φρεσκωταί περ τοῦ Λαζαρά. Πάτερον πελασγική ἔστιν ἡ λέξις = τῷ νῦν διλβανικῇ λαλεῖ, η τουρκική η... Πάντως τὸ λαλεῖ μαρτρόν.

Μέλλον τὸ λατινικόν ταῖς προῦλθεν ἐν τῶν Ἑλληνοπλαστικῶν, η ταῖς τοῦ λατίνου.

Ἐπίσημα, τῷ 16 Αἰγαίου 1870.

c. μετηνομ.

c. μετηνομ.